

Arrest

nr. 94 381 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEMEULENAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk en zijn verblijf aldaar verzwegen heeft. De vaststellingen die de commissaris-generaal daaromtrent deed, blijken alle uit de stukken vevat in het administratief dossier.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om van bij het begin van zijn asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie en het is aan hem om alle relevante feiten en documenten aan te brengen zodat de commissaris-generaal met kennis van zaken kan beslissen over zijn asielaanvraag. Met zijn gedrag beoogde verzoeker de asielinstanties intentioneel te misleiden. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekers algemene geloofwaardigheid dermate ondermijnd is zodat aan geen van zijn verdere verklaringen nog enig geloof kan worden gehecht. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aangaande verzoekers grief dat hij nooit een kopie heeft gekregen van het gehoorverslag en bijgevolg gehinderd is in zijn verdediging, dient er vooreerst op gewezen te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat bedoeld gehoorverslag zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt zodat verzoeker de mogelijkheid had er inzage van te nemen. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan en toont evenmin aan dat hij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht; stellen dat de termijn voor het indienen van zijn verzoekschrift en de noodzaak van een tolk bij deze inzage hem een bijkomende hindernis wordt opgelegd, rechtvaardigt dit nalaten niet. Ook verplicht geen enkele bepaling de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de stukken waarop hij zijn beslissing steunt bij die beslissing te voegen.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2. Op 21 november 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2012 herhaalt zij haar grief dat de raadsman geen kennis kon nemen van haar verklaringen zoals deze door de interviewer werden neergeschreven. Zij beklaagt zich er ook over nooit een kopie te hebben ontvangen van dit gehoorverslag. De Raad verwijst enerzijds naar de beschikking *in casu* en anderzijds dient te worden vastgesteld dat uit het administratief niet blijkt dat verzoekende partij contact heeft opgenomen met de dienst advocaten bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een kopie op te vragen van het gehoorverslag.

Waar zij ter terechtzitting tevens stelt dat het document in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15 “uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met UK”) niet op waarheid berust en zij eventueel overweegt een klacht in te dienen, merkt de Raad op dat indien verzoekende partij kritiek heeft op de inhoud van het de informatie “uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met

UK”, waaruit blijkt dat zij wel degelijk een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd en verkregen en zij in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven zonder een asielaanvraag in te dienen, zij minstens een begin van bewijs moet aanbrengen betreffende de onjuistheid van de gegevens en zich niet kan beperken tot loutere beweringen en insinuaties.

3. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS